AKBABA

Suriyeli — Antakyaaa!.. İskenderuuun!.

Bir Ticaret Lisesi Mezunu!

Onu tanıyalı on yılı geçiyor. Kucağında, minimini avuçlarının güçlükle tuttuğu bir yığın kitap, yüzünde deniz mavisi iki damla göz, ufacık ağzına sığmıyan kelimelerle cıvıldıyarak, Ada vapurlarında dolaşırdı:

— Romanlar, hikâyeler!..

Her yaz, sermayesi de vücudiyle beraber büyüyordu: Kucağındaki bir kaç formalık eski eserlere artık büyük, kalın, yeni ciltlerin de karıştığını görüyordum.

Üç dört aylık mevsim yolculuğu içinde ahbap olmuştuk. Bir temmuz akşamı, tenha güvertede bana bir bloknot satarken hayatından bir köşe açtı:

Hem mektebe gidiyor, hem çalışıyormuş. Yüzde onla sattığı kitaplardan biriktirebildiği para epeyce olmuş. Artık, gelecek baharda kendi hesabına işe başlıyacakmış!

Gözlerinin içinde, baba ekmeğiyle büyüyen çocuklarımızın hiç birinde görmediğim canlı, sert, emin bir bakış vardı. Bir erkek bakış!

Ertesi yaz onu daha serpilmiş gördüm. Eli, yüzü tertemizdi. Saçları taralıydı. Vapurun kalabalığı içinde artık bu büyük yolcu ailesinin çocuğu gibi, herkese yakın, herkesle dost, rahat adımlarla dolaşıyordu: Eserlerin isimlerini, yazarların isimlerini, Türkçeye çevirenlerin isimlerini sayarak...

Dün akşam onu Ada vapurunun güvertesinde tekrar gördüm: Arkasında beyaz bir ceket, yeni traş olmuş yüzünde sıhhatli bir tebessüm, etrafına pırıl pırıl bir neşe ile bakarak vapurdan içeri girdi. Elinde, hasır örgü, tertemiz bir sepete doldurulmuş sandviçler.. Beyaz peynirli, kaşar peynirli, jambonlu, dilli sandviçler...

Önümden geçerken gözgöze geldik.. Bir lâhza durakladı.. Sonra, zaktedemediği bir sevinci, ben sormadan müjdeledi:

— Ticaret lisesini bitirdim!..

Birdenbire, elindeki tepsi ve sırtındaki beyaz ceketle heykelleşivermişti...

Masa etrafındaki üç dört ses birbirine karıştı:

— İşte azizim, bu oda benim evrak mahzenimdir.. Sağda: Apartman kontratı, terkos, elektrik, havagazı mukaveleleri... Solda: Ünvan tezkereleri, kazanç vergisi, yol vergisi, pul vergisi, tabelâ vergisi, tenvirat vergisi, tanzifat vergisi makbuzları... Alt sırada...

— Affedersiniz bayım, bu kadar işe tek başıma bakamam, bir de muavin isterim!

— Tebrik ederiz.. Tebrik ederiz.. Tebrik ederiz!

O, sevinçle teşekküre hazırlanırken, sırtını bölmeye dayamış ihtiyar bir öğretmen, sınıflarda tükenmiş sesiyle mırıldandı:

— Sakın memurluğa heves etme oğlum...

Az daha sandviçler yere dökülüyordu. Gözleri korku ile açılan genç:

— Memurluk mu?.. dedi, Allah esirgesin!

Sonra, tekrar sakinleşen yüzünde hiç eksik olmıyan tatlı gülüşüyle, sol elindeki hasır tepsiyi sağ eliyle okşadı:

— Allah bin bereket versin.. Bu sepet beş memuriyete bedel-dir!..

Arkasından, bütün güverte, hürmetle baktık.

Çimdik

AKBABA

Yıl: 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Yusuf Ziya Ortaç Sayı: 67

ÇANTA!

Beyoğlunun, bir köşeden bir köşeye *kristal cepheli,* meşhur bir moda mağazasına çanta gelmiş: Tabiî söylemeğe hacet yok, kadın çantası...

Satıcı kız, zayıf ciğerlerini şişiren göğüs dolusu bir gurur ile, bunlardan bir tanesini bana gösterdi:

— Filistin malı!.. Lezar!..

Kırmızıya boyanmış bu kertenkele derisi torbayı, ben isteksiz gözlerle seyrettikçe, o sinirleniyordu:

— Dün geldi.. Akşama kadar hepsini sattık.. Bir bu var.. Kaçırmayınız!

— Fiatı?..

— İki yüz kırk!

— Kuruş mu?..

Karşımda, altın dişli bir Balat kahkası çınladı:

— Onun gibi birşey beyefendi.. Kâğıt!..

İki yüz kırk liraya bir çanta!..

Bu, baremin son basamaklarına çıkmış büyük bir devlet memurunun bir aylık, orta halli bir Türk ailesinin iki aylık, yarınları yetiştiren bir ilkokul öğretmeninin üç aylık bütçesiydi!

Bu çanta, büyük İngiltere Krallığının Veliahtı Prenses Elizabetin, kendi eski elbiselerini, kendi eliyle küçük kardeşine diktiği bir dünyada bizim kadınlarımıza, bizim kızlarımıza satılmaktadır.

Bunu kimler alıyor?..

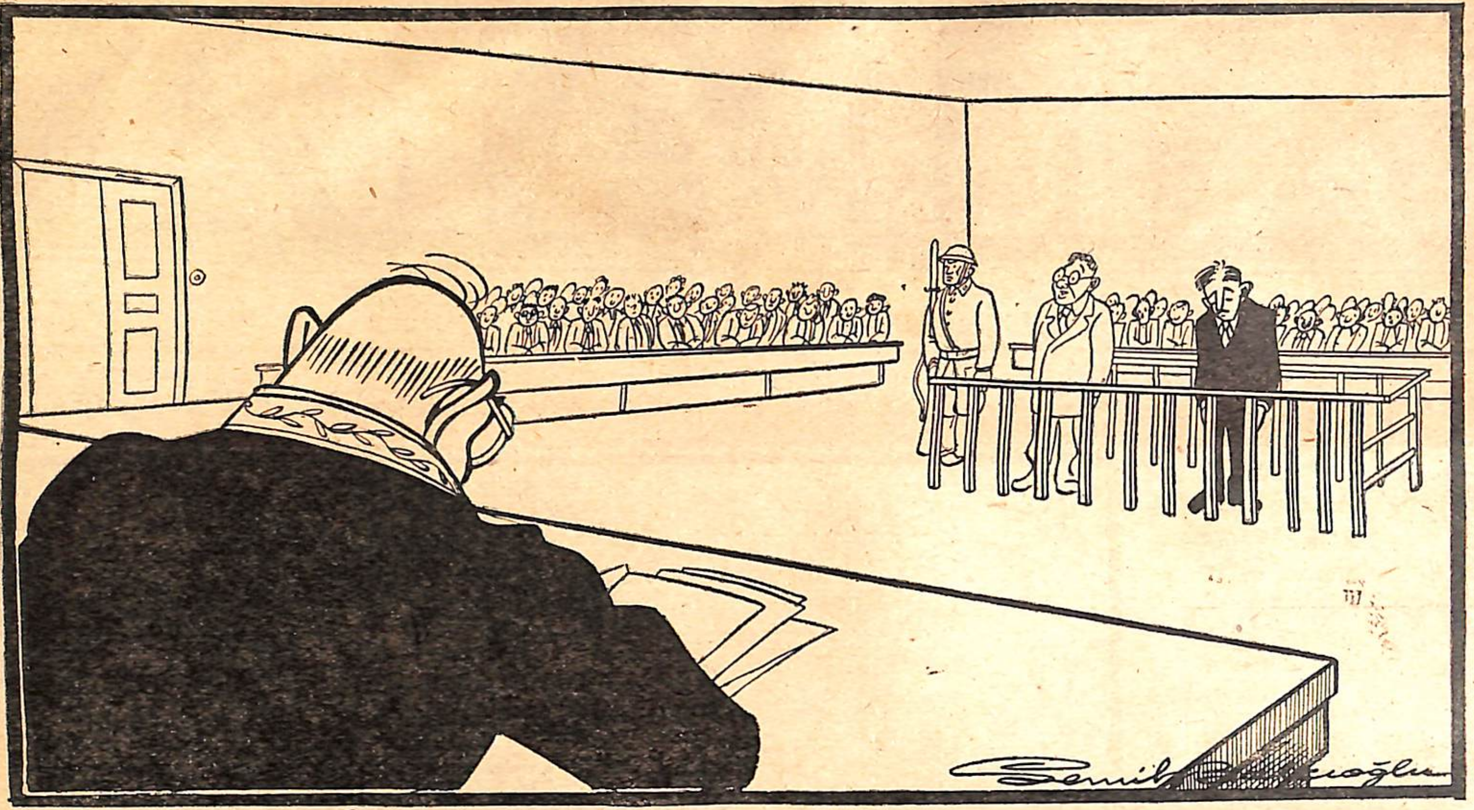
Adreslerini, bir suçlu arar gibi sorup öğrenmek, galiba Millî Korunma savcılığına düşer!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gazetelerden: Meşhur bir estetik cerrahı, Hitleri tanınmıyacak şekle koymuş...

İngiliz askeri — Hitler olmadığınızı ispat ediniz bayan...
Alman kadını — Şey... Sokak ortasında mı?..

— Sana ne diye hakaret etti ?..
— Bana: «Haydi oradan, seçimde kaybetmiş aday suratlı» dedi bay yargıç!..

Cinayet Peşinde

Saat akşamın sekizine, yani yirmiye geliyordu. Vapura yetişmek üzere tıklım tıklım dolu bir tramvaya binmek zorunda kaldım. Bu kelimeyi tam mânasiyle kullanıyorum, zira ben başka tramvay beklerken, o arabaya âdeta zorla bindirildim.

Kalabalık arasında itile kakıla, artık itilemiyecek kadar sıkışık bir duruma düşmüştüm. Sarsıntı ile ileri, geri sallana dururken bir aralık, kulağıma hafif bir fısıltı geldi. Zayıf bir ses, son seçimde kaybetmiş bir aday mecalsizliğiyle:

— Sapsarı kesildi. Son ve katî bir darbe olmuştu bu. Herif gık bile demedi, hakkından geldim..

diyor, bir başka fısıltı cevap veriyordu:

— Ya polis haber alırsa?

— Lâzım gelen tedbirleri aldım, polisin ruhu bile duymaz.. Duysa bile, tereyağından kıl çeker gibi aradan sıyrılırım..

Tramvayın boğucu havasına rağmen sırtımın soğuk soğuk ürperdiğini hissettim. Evvelâ dikkat etmemiş, ehemmiyet vermemiştim amma, konuşmalar beni gittikçe işkillendiriyordu. Birinci fısıltı devam etti:

— Bereket adresi almıştım... Şimdi gidip işi kökünden halledeceğim. Sen de gel derdim amma.. Kalabalık oluruz!..

İçimde derinden derine gazetecilik tecessüsünün kabardığını duyunca dayanamadım. İtalya gibi soldan geri ederek salıntıya uydum ve biçimine getirip mihverim etrafında döndüm. Konuşanlardan birini görünce tüylerim ürperdi: Sıska, esmer, üç günlük sakal, kuyu gibi gözler, çökmüş avurdlarla, neredeyse memur sanılacak bir adam.. Öbürü de hain bakışlı, meymenetsiz herifin biri...

Boynumu uzatıp dışarıyı seyreder gibi yaptım ve onlarla katiyen ilgili görünmedim. Amma, kulaklarım tetikteydi.

Bir an, köprüyü çoktan geçtiğimizi, içinde bulunduğum heyecan ve merakla dalarak Karaköye kadar geldiğimi anladım. «Adam sen de...» dedim «Oğlum Görünmiyen Adam, gözünü aç, bunda bir iş var. Esrarengiz bir cinayettir belki. İlk fırsatta meşhur olmak istiyordun mesleğinde. Kimi insan zemzem kuyusuna işer, meşhur olur; kimi Asaf Halet gibi, Orhan Veli gibi saçmalar, yine meşhur olur; bari sen de hayırlı bir iş gör, şöyle Amerikanvari bir röportaj temin et, gazetende meşhur ol!»

Bu kararı verdikten sonra, usta bir yankesici ihtiyatile sıska adama sokuldum, Uzatmıyalım efendim. Biz öyle sarmaş dolaş, ta... Altıncı daireye kadar geldik...

Kaatil suratlı adam orada indi. Etrafına bakındı. Hemen ellerimi cebime soktum, ıslık çalarak karşıki apartmanlara bakmağa başladım. Hoş, ben kılıkta bir adamın bu durumu daha çok göze batardı amma, ne ise. Şüpheli adam dik bir yokuştan Tozkoparana indi. Yine etrafına bakındı. Sonra sağa saptı. Yeni gazinoya daldı.

İlk iş olarak elimi cebime attım. Bütün servetimi bir hesapladım. Böyle çalgılı gazinolarda hattâ bir kahve içmek nerede, biz gazete muhabirleri nerede? Aldı mı beni bir düşünce?

Yarım saat, evet tam yarım saat, kömür beyannamesi için sıra bekler gibi bekledim kapının önünde. Ortalık epeyce kararıyordu ki adam çıktı.

O gitti, ben gittim, o gitti, ben gittim. Herif Kasımpaşa tarafına doğru durmadan iniyordu. Nihayet karanlık bir evin kapısı önünde durdu. Parolalı bir şekilde kapıya üç kere kısa, bir kere uzun uzun vurdu. Ben hemen bir kapı içine gizlendim. Kaatil birden kayboldu. İçeri girmişti. Hemen fırladım yerimden. Sessizce yaklaştım. Harap sokak kapısına kulağımı dayadım. İçeride sulh konferansı varmış gibi bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Derken derinden derine bir münakaşa yükseldi. Sonra yine sükût. Nihayet ayak sesleri. Ben derhal geriye döndüm. Kapı aralandı. Bir kadın sesi:

— Aman, gören olmasın?

dedi. Birdenbire şaşaladım. Sakın çapkınlık filân olmasın hâdise diye.. Fakat kadının bir sözü bütün şüphelerimi dağıttı:

— Kırmızı lekelere aldırmayın.. Yıkayınca çıkar bol suyla...

Sıska adamın koltuğu altında uzunca bir cisim vardı. Biraz yürüdü. Eğer iki sokak öteye varırsa büyücek bir caddeye çıkacak, elimden kurtulacaktı.

Derhal gözlüğümü düzelttim. İhtiyaten boyunbağımı çıkardım. Yaradana sığınıp herifin arkasından gerile gerile şöyle bir çullandım. Ya pek enti püftenmiş, yahut bana Japon oyunu oynıyaktı. Fakat Sami Karayelin güreş tefrikalarını senelerce okumuş bir adam dolma yutar mı? Aldım ayağımın altın. Adam hiç ses çıkarmıyordu. Bu sırada koltuğunda sımsıkı tuttuğu şey yere düşmüş, çınlamıştı. «Cinayet âleti!» olacaktı. Yakaladım ve haydudun kafasına indirmek için bir kolumla havaya kaldırdım.

— Aman ağabey vurma!.

Vurmadım. Hattâ bu kabadayılığıma biraz da şaşarak kolumu indirdim.

— Düş önüme köpoğlu! Polise gideceğiz!

—Gözünü seveyim kıyma.

— Ulan, sen elin herifine nasıl kıydın kerata?

Bir yandan, ismimi büyük harflerle gazetelerin birinci sahifesinde görüyordum: Görünmiyen Adam aylardan beri işlenen bir sıra cinayetin failini elleriyle yakaladı... Falan filân...

Adamcağızın sesi kesilmişti; biraz nefes aldıktan sonra tekrar yalvarmağa başladı:

— Vallahi gönül rızasiyle yaptık bunu...

— Gönül rızasiyle ha?. Kim gönül rızasiyle hapı yutmak ister?

— Ona bakarsan yine hapı ben yuttum sayılır. Çünkü bile bile kazıklandım..

— Anlamadım...

— Tam yirmi beş lira verdim şu çomağa..

— Ne çomağı be adam?

— Kalay be ağabeyciğim...

Birdenbire adamın üzerinden kalktım. Herif şaşkın şaşkın üstünü başını süpürürken anlatıyordu:

— Sağlık verdiler bana.. Ben kalaycıyım amma, kalay nerede? Bu âdamın dükkânını hükûmet kapatmış, evinde gizlice satış yapıyormuş! Ben de şeytana uydum, kaçak malı biraz pahalıca aldım. Ne yapayım? Geçim dünyası... Ne olur, kıyma, polise haber vermekten vazgeç te anlaşalım...

Epeyce sersemlemiştim. Bütün ümitlerim kırılmıştı:

— Sen üzülme, dedim, yalnız bana büyükçe bir parça kalay kır da ver?

— Ne yapacaksın be ağabeyciğim?

— Kalaylanmayı hakettim de ondan!..

Görünmiyen Adam

— Hani yeni kurulan Çalışma Bakanlığına girecektin?
— Vazgeçtim.. İsmi işime gelmedi!

Cemil Bilsel'i Tebrik

San Fransisko konferansındaki delegelerimizden meşhur hukuk âlimimiz Cemil Bilsel'in gazetelerde fotoğrafını görünce, merakla baktım. Resmin üzerindeki başlık âdetâ bir müjdeydi: *Cemil Bilsel'in teklifi ittifakla kabul edildi !*

Kendi kendime düşündüm: Acaba Üniversitemizin eski Rektörü, sayın ordinaryüs profesörün hangi ilmî görüşü, hangi kıymetli teklifi böyle oy birliğile kabul edilmişti?

Merakla okumağa başlayınca anladım:

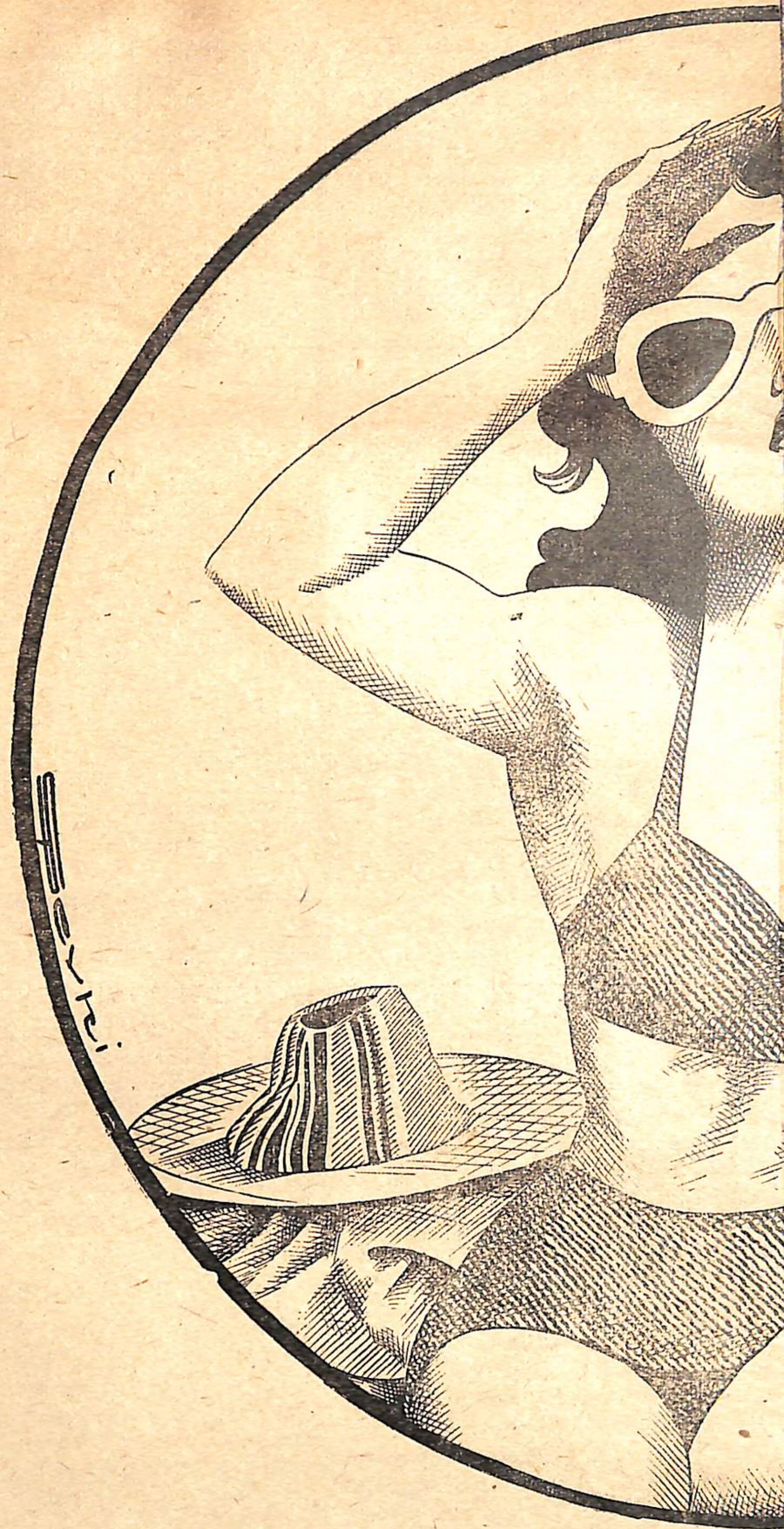
Muhterem üstad, konferansın tekrar *toplanması gerektiği zaman yine o güzel San* Fransisko şehrinde içtima etmesini istemiş!

Kıymetli ilim adamımızı bu Milletlerarası mühim başarısından dolayı iftiharla tebrik ederiz!

İktisadî yarış!

— Bu Amerikan basmalarının eni daha fazla, değil mi?
— Evet efendim.. Bizimkilerin d[illegible] la!

— Yaman kız... Sabahtan beri d
— Babası daha yamandır: Altı

San Fransisko

Barış konferansındaki Türk delegelerinden Cemil Bilsel ile Şinasi Devrim konuşuyorlardı. Mevzu, Çin delegesinin ileri sürdüğü bir fikirdi.

Konferansa, bundan sonraki sulh konseylerinin San Fransiskoda toplanması gibi meşhur bir teklif yapmış olan Cemil Bilsel, Çin delegesinin düşüncesinden bahsederken:

— Niçin hoş görmemeli, dedi, bu da bir şıktır!

«Fikir» yerini «şık» kelimesinin aldığını gören Şinasi Devrim güldü:

— Evet, cidden şık!

...nizde yüzüyor!
...yıldır bizi karaborsada yüzüyor!

Mantık

San Fransiskodaki delegelerden ismi şimdilik meçhul bir zat, toplantıya yetişmek üzere otobüse binmişti. Kendisi taksiye binmiyecek kadar hakiki bir Demokrasi taraftarıydı. Uzun bir müddet gittikten sonra otobüs durdu:

— Buraya kadar.. dediler.

— Ya...

— Siz nerede inecektiniz?

— Konferansta...

— Niçin inmediniz?

— Otobüs çok kalabalıktı, halkı rahatsız etmek istemedim!

Bu delegenin kim olduğunu biliyor musunuz?

Gizli Silâhlar

Almanların gizli silâhları hâlâ birer ikişer keşfolunup duruyor. Bu silâhlardan bir kısmının hiç kullanılmadan ele geçmesi Almanların gizleme teşkilâtındaki mükemmelliği açıkça göstermektedir.

Alman gizli silâhlarından biri de oraklı uçaklardır. Bunlarla ağır bomba uçaklarını ikiye biçeceklermiş. Bu silâhlar hakkında sorulan bir suale cevap veren, General Eisenhower:

— Ele geçen silâhlardan oraklı uçakları Türkiye gibi, Suriye gibi, Mısır gibi müttefiklerimize vereceğiz. Bu tahrip silâhı, mevsiminde çekirge bulutlarına karşı kullanılacak ve onları, havada iken ortalarından ikiye biçmek suretiyle zararları faydalı bir şekle tahvil edilebilecektir.

demiştir.

Gazetelerden: Belediye otuz bostan kapattı!

— Güle güle büyüt komşu.. Çiçek mi?

— Hayır, zerzevat!..

İnsan Muntazam Yaşamalı

Bilmem, o gün nasıl olduda Galatasarayda indim. Galiba, eve ait birşey alacaktım. Yoksa, aylarca dışları allı yeşilli boyanmış, göz alıcı Neon lâmbalariyle süslenmiş gazinoların, eski tâbirle «tezgâh başı» kafa çekiş, yenisiyle «ayakta servis» yapılan mezeci salonlarının önünden tramvayla, otobüsle geçerim de, bir defa olsun uğrayıp tek kadehcik parlatmak, iki üç lokma birşey çimlenmek aklıma gelmez.

Belki bazıları ayıplıyacaklar amma, ne yapayım elimde değil, ben anadan doğma memur ve kılıbık zihniyette yaratılmış bir adamım.. Evden daireye, daireden eve..

Pazarları çoluğu çocuğu alıp kışın bir sinemaya gider, yazın da Boğaziçine doğru uzanabilirsem ne mutlu !.

Hey gidi günler hey!.. Daha kaldırıma ayak basar basmaz bekârlık günlerimi hatırladım. Vakıa o vakitler, kadınlar, kızlar bu kadar ortaya düşmemişti, çakıntı evleri bu derece süslü, pırıl pırıl, cıvıl cıvıl değildi amma, serde gençlik, gönülde neşe vardı.

Bari, oldu olacak, şunlardan birine gireyim de, felekten yarım saatçik olsun bir zaman çalayım, diye düşündüm.

Tereddütlü ve korkak adımlarla kapıyı geçtim. Ne yapacağını, nereye oturacağını bilmiyen, oraların yabancısı bir adam tavriyle etrafıma bön bön bakarken tabak bardak şıkırtıları, müşteri ve garson dırıltıları arasında kulağıma hafiften bir ses çalındı :

— Hayri bey.. Hayri!.

Başımı çevirdim. Sisler içinde mühim bir yüz uzaktan bana gülümseyip duruyor.. Yaklaştım.

— Yahu, beni tanıyamadın mı?

— Tanımıya tanıdım amma, birden çıkaramadım.. — *Tam bir sene Mercan* idadisinde yan yana diz dize oturmadık mı?

— Vay.. Se.. Selâhattinciğim, sen misin?

— Çek.. Şu iskemleyi.. Nasılsın bakalım.. Yılları söylemiyeyim de yaşımız meydana çıkmasın.. Lâkin görüşmiyeli hayli oldu.. Vefasız, o kadar unutmuşsun ki birden hatırlıyamadın..

— Kusura bakma, ihtiyarlık!..

— Vallahi, seni bilmem amma, ben kendime böyle birşey kondurmuyorum.. Hamdolsun, domuz gibi yiyip içiyorum, kazık gibi dimdik geziyorum.. Her zaman aklımdan geçersin, gözlerim arar amma, hiç bir yerde göründüğün yok ki..

— Tabiî evlendik, çoluk çocuğa karıştık..

— Allah mesudetsin..

— Ya, sen?.

— Ben.. vallahi bir türlü cesaret edemiyorum...

Sınıf arkadaşı olduğumuza göre ikimiz de aşağı yukarı bir yaşta idik. Baktım, Selâhattin gerçekten, benden çok genç duruyor. Teninin renginin, gözlerinin parlaklığının bir delikanlınınkilerden zerre kadar farkı yok.. Âdeta kıskandım.

— Sahi, Selâhattinciğim.. Demin dediğin gibi, maşallah çakı gibisin.. Bu, bekârlığın bir fazileti mi acaba? Galiba, beni aile gailesi çökertti..

— Yo..o..k.. Bekârlığın *mekârlığın değil, muntazam yaşamanın fazileti..*

— Ben de çok muntazam yaşarım amma..

— Peki, ne iştesin..

— Kadastroda başkâtibim..

— Vah.. Vah.. Hayriciğim.. Sen ki mektebin en çalışkan talebelerinden biri idin, bizimle beraber hocaların da çok büyük bir adam olacağına inanıyorlardı..

— Büyük adam olamadım amma, Allaha çok şükür, çoluk çocuk rahat yaşayıp gidiyoruz.. Kayınvalidenin yanında oturduğumuz için ev kirası vermiyoruz. Refikanın da babadan kalma bir iki dükkânı var.. Onlardan aldıklarımızı benim aylığıma ekleyince masarifimizle varidatımız denk geliyor. Peki, ya sen ne yapıyorsun?

Selâhattin cevap vermeden evvel biraz düşündü.. Masasına oturduğumdan beri iki duble yuvarlamıştı. Bu, üçüncü idi. Onun da dibinde kalan kısmını diktikten sonra dudaklarının kenarına yapışan köpüklerini tatlı tatlı emdi :

— Ben mi, dedi, ben bazı taahhüt ve komüsyon işleriyle uğraşıyorum.. Eh, fena da kazanmıyorum.. Boğazıma, üstüme başıma çok titizimdir.. Biraz evvel de arzettim ya, yaşayışımda küçük bir aksaklık olmasına katiyen tahammül edemem.. Aksi takdirde böyle dinç kalabilir miydim?

«Bir gün bile yatma zamanımı şaşırdığım olmamıştır. Sabahın tam saat beşinde mutlaka yataktayımdır.. Ne bir saniye erken, ne bir saniye geç.. Allah saklasın, yoksa, bütün gün uyuyamamak tehlikesi vardır. Öğleden sonra tam saat ikide uyanırım.. Şöyle hafifçe bir kahvaltı.. Hava güzelse küçük bir gezinti.. Saat dört buçukta arkadaşların toplandıkları kulübe uğrarım.. Gelsin bezik, poker! Ortalık karardı mı kerahet vakti gelmiş olur.. Kazançta veya kayıpta olduğuma hiç bakmam.. Hemen dışarı fırlarım.. Doğru bir gazinoya.. Bu akşamki yalnızlığıma bakma.. Çok vakit masam pek cümbüşlü olur.. Arkadaşlardan başka, güzel kadınlar da bulunur.. Yemek.. Yemekten sonra ya bir sinema, yahut saz salonu!. Gece yarısı, bizim için asıl eğlencenin başladığı zamandır.. Artık sıra ile barlar dolaşılır, bazan Arnavutköyüne kadar uzanılır.. İçeriz, coşarız, eğleniriz.. Amma, saat dörtte muhakkak dağılırız.. Onlar dağılmasa bile ben ayrılır, apartmana dönerim..

«İşte, dinçliğimi, sağlığımı, aşağı yukarı yirmi senedir, birgün bile şaşırmadan yaşadığım bu muntazam hayat sayesinde muhafaza ettim.. İstersen, artık kalkalım.. Benim saatim geldi.. Eğer kalabilirsen, beraber yiyelim, amma, burada değil.. Lokantamdan dünyada vazgeçmem.. İmkânı yok, hayatımın intizamanı bozmam.

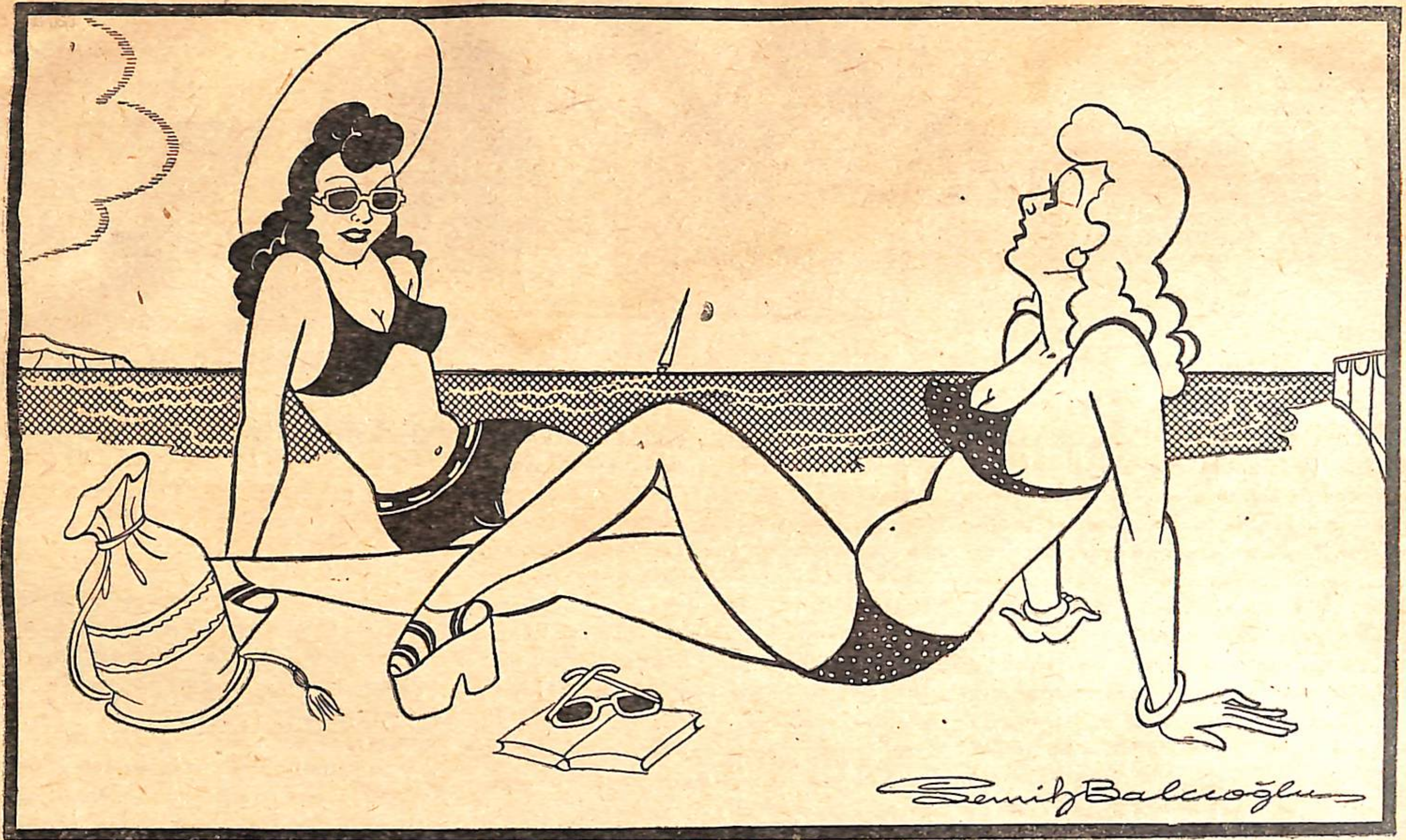
Özür diledim. Veda edip ayrılırken :

— Şayet, dedi, buraya sık sık gelirsen görüşürüz!.

— İnşaallah..

— Yo..o.. İnşaallahla maşallahla olmaz.. Gelirsen muntazam gelmelisin.. Sana intizamın fazileti hakkında daha ne söyliyeyim.. Ben, işte karşında, onun canlı bir misaliyim!

A. Hidayet Reel

— Bizim Ayten, Amerikan filimlerindeki bütün şarkıları bir dinleyişte ezberliyor...
— Elbet ezberler, babası hafızmış!

BENZİN İSTİHKAKI

Malûmdur ki, taksilerin benzin istihkakı arttırıldı. Hayli eli sıkı bir zat olan Halil Lûtfi pek büyük bir mahcubiyet karşısında, taksiye binmişti. İnerken şoföre:

— Kaç para?

diye sordu. Şoför, Halil Lûtfinin şöhretini biliyordu. Zira Babıâli civarında çalışıyordu:

— Beş lira!

dedi.

— Bu kadar yer için mi?

— Ne yapalım bayım, benzin...

Halil Lûtfi atıldı:

— Ne benzini? Artık benzinden bahsedemezsiniz. İstihkakınız arttırıldı. Onu bahane etmeyin, bol bol benzininiz var..

Şoför, sukûnetle tasdik etti:

— İyi ya bayım! O kadar benzine biz de avuç dolusu para veriyoruz, inkâr etmiyorum ki...

Tüccarlar!

Yeni işlerinizde Nakliye Sigortalarınız için

DOĞAN Sigorta Şirketi

emrinizdedir!

Haftanın Gazeli

Alındı Pasifikte Japon Okinawa'sı;
Çalsın artık Mikado harakiri havası!

Lâfla peynir gemisi yürümez derler amma,
Yürüdü gitti işte sulhun «Anayasa» sı...

Üçler konferansında unuttular De Gaulle'ü,
Boşa gitti hulâsa, kare'de karo ası!

Suriye kaşınıyor, gerçek, amma çekilmez
Kenarın dilberinin şımarığı, hoppası!

Bakanlığın biricik varlık gerekçesidir
Çalışma Bakanının yorulmaz çalışması!

Neden sonra açılmış gözü demek, kutlarım
«Görüşler» inden yana Tevfik Rüştü Aras'ı..

Tam kırk ton zeytinyağı yokolmuş Ayvalıkta
Bu olacak, kıtlığın, besbelli püf noktası...

Dehrî uyan, bir yana bırak şu aşkı, meşkı;
Demesinler sana boş gezenin boş kalfası...

Dehrî-i Zaman

Yuvayı Yapan Dişi Kuş

İkramiyeli Aile Cüzdanı

alarak

ev sahibi olmanın da

yolunu arar

YAPI ve KREDİ BANKASI A. Ş

Tefrika No. 17

Yazan : A. H. REEL

Belki birayı, rakıyı ilk içtiği vakit de böyle bir rahatsızlık geçirecek, amma sonra ona da sigara gibi alışacaktı. Ah.. Onlar kimbilir, ne kadar güzel ve zevkli şeylerdi. Böyle olmasalar meyhaneler her akşam ağızlarına kadar dolar mıydı? Pazar günleri gezmeden dönen kadın erkek herkesin ağzı kokar mıydı?

Bedia, vaktinden evvel inkişaf etmiş zekâsiyle çırağın en zayıf bir zamanını seçti. Onun kucağına çıkıp saçlarını parmaklarına, yanaklarını dudaklarına teslim ettiği vücudunu göğsüne dayadığı bir anda:

— Ne olur, İsmail ağabey, dedi, beni bir gün Lâle bahçesine götürsene!..

İsmail yüzüne bakılacak olsa dalgın, gözleri bir yana kaymış bir halde idi. Fakat sinirleri gergindi. Adaleleri tuhaf bir ihtizazla titriyordu. Kesik kesik kekeledi:

— Pekâlâ.. Beduş, mademki bukadar istiyorsun, götürürüm!. Pazara annenden sinemaya diye izin alırız, Lâle bahçesine gideriz. Vakıa, gündüz pek iyi olmaz amma, gece de sen gidemezsin!

İnsan, mümkün olamıyacağını zannettiği arzulara karşı daha büyük bir hırs duyar, malûm ya!. İsmail ağabeyin «Gece de sen gidemezsin!» sözü asıl o zaman bu esrarlı yeri görmek için ruhunda sönmez bir ihtiras uyanmasına sebeboldu:

— İsmail ağabey, ne olur gece gidelim!

— Olmaz be Beduş.. Annen bırakmaz bir.. Sonra orada herkese karşı ayıp olur.. «Bu minnacık parmak kadar çocuğu niye getirmiş!» diye tefe koyarlar adamı!

İsmail sanki kendisi yaşlı başlı bir erkekmiş gibi bu lâkırdıları yüksekten bakarak söylüyordu. Halbuki bıyıkları henüz terlemiş, hayat merdiveninin on sekizinci basamağına yeni adımını atmış, yüzünün ayva tüyleri güneş ışığında veya elektrik lâmbası ziyasında parıl parıl parlıyan bir delikanlı idi.

Bedianın çok güçlükle husule geleceğini sandığı iş fazla sarpa sarmadan, annesinin sinirlenmesine meydan kalmadan oldu. Hafize hanım katiyetle ısrar etse de yine kızının aklına koyduğunu yapacağını biliyordu. Sonra, İsmail onun nazarında saf, masum ve uslu bir insandı. Hususiyle sinemaya gitmek için geceyi seçmiş olmaları ona bir kat daha emniyet verdi. Çünkü gündüz haberi olmadan ikisi pekâlâ bu işi yapabilirlerdi. Basit ve uzağı göremiyen kadın Bedianın bu teşebbüsünün altında hangi maksatlar gizlendiğini keşfedemezdi. Kızının ruhunu tahlil edebilecek bir kudrette, kabiliyette yaratılmamıştı. Onda cinsî ve şehevî hislerin uyandığının henüz farkında bile olmamıştı. İsmailin değil, dünyada hiç bir kimsenin böyle bacak kadar bir insan dişisine karşı ihtiras beslemesi ihtimali bulunduğunu aklından geçirmiyordu.

O gece, Bedia için hem yeni bir hayata doğma, hem de biraz hayal kırıklığına uğrama devresi açtı. Eski nesil çocuklarının karagöz perdesi arkasında gizli âlemin esrarını öğrenmek için gösterdikleri tehalükü Bedia da o bahçeye girebilmek için duyuyor, zihninde hayalinde adetâ başka bir dünya yaratıyordu. Fakat alelâde masa ve iskemleler dizilmiş, bir kaç saksı çiçeğile süslenmiş bu toprak parçasında, evvelâ hiç de fevkalâdelik görmedi. Yalnız ortalık kalabalıklaşıp da, duvar dibindeki kürsüye çıkan çalgıcıların musiki âletlerini gıcırdatmaya başlamaları, okuyucu kadınların cırlak seslerile şarkı söylemeğe koyulmaları üzerine gözleri biraz parladı. Gerçekten kendisinin yaşında etrafta hiç kimse yoktu. Fakat tek bir aile yürürken sendeleyen bir kız ve kucaklarındaki erkek çocukla oraya gelmiş oturmuşlardı. İsmail rakı getirtmiş, Bedia için de bir şişe bira ısmarlamıştı. İlk yudum çok kekremsi geldi. Ağzından taşan köpükler, siyah yabanlık entarisinin yakasına saçıldı. Lâkin, kadeh yarımlanınca hoşuna gitti. İkinci kadehi de bir hamle de yuvarladı. Bedia'nın küçük vücudunda ilk sarhoşluk evvelâ acaip bir yorgunluk doğurdu. Ellerine, ayaklarına hafif bir uyuşukluk çöktü. Gözleri kapanır gibi oldu. Fakat alkol yayaş yavaş beyne tesir etmeğe başlayınca adaleleri, sinirlerile birlikte ruhunda da birdenbire bir uyanıklık şahlandı. Harap ve sefil bahçe nazarlarında bir cennet kadar güzelleşti. Soluk elektirik lâmbaları, şenlik gecelerini gölgede bırakacak derecede kuvvetli ışıklar saçmaya koyuldular. Duvarın dibinden gelen akordu bozuk zımbırtılar, boğuk kadın sesleri ilâhi birer nağme gibi kulaklarına çalınıyor, ihtiyar çalgıcıları genç ve yakışıklı birer delikanlı, buruşuk yüzleri bol boyalı okuyucu kadınları birer güzellik kraliçesi görüyordu. Herşey iyi, herşey güzel, hayat da ne güzel!

Bu arada İsmaile karşı olan temayülü, sevgisi, ihtirası da büsbütün kamçılanmıştı. Ah, şu etraftaki kalabalık birden ortadan silinse, bu bahçe yalnız onlara münhasır kalsa, bu çalgıcılar sırf onlar için çalsa ve bu kadınlar sâde ikisi için okusalar!.. Bedia, o uzun kolların arasına uzansa, o iri elleri okşasa ve başını sarı perçemin üzerine doğru sarktığı pempe yanağa dayasa!..

Saat ona doğru fasıl (!) sona erdi. Eski bir gramafonun çatlak plâklarından kırk yıllık tangolar, fokstrotlar cızırdayarak aksetmeğe başladılar. O zaman, demindenberi alaturkayı zoraki bir vecit içinde dinleyen halkta anî bir hareket, bir kaynaşma oldu. Yer yer çatlak ve pürüzlü pistin üzeri caketli, pantalonlu, şalvarlı, potorlu, basma entarili, ipek tuvaletli, sandallı, iskarpinli erkek ve kadınlarla doldu.

— Haydi, İsmail ağabey dansedelim!

Bedia, küçük elile çırağın iri parmaklarına yapışmış durmadan çekiştiriyordu.

— Kız olmaz, bir senin boyuna bak, bir de benimkine.. Hem şöyle bir göz gezdir.. Oynayanların arasında sen yaşta kız var mı?

— Ne olur?.

— Kepazelik olur.. Herkes bizi ayıplar!.

Bedia elini çekti, somurttu. Bir müddet sustu. Sonra:

— Haydi öyleyse gidelim! dedi.

— Pekâlâ..

Biran küçük kızın kaprislerine boyun eğmiyecek kadar mantıklı görünmesine rağmen İsmail de epeyce sarhoştu. Her zaman içmeğe alışık olmadığı için kırk dokuzluk bir şişe iradesinin firenlerinin bozulmasına kâfi gelmişti. Garsonla az kaldı, bir şişe suyun fazla yazılmış olmasından kavga edecekti.

Sokağa çıktıkları vakit her ikisinin benliğinden de derilerinin içinde zaptedilemiyecek kadar köpürmüş ve kabarmış bir varlık taşıyordu. Hayır.. Bukadar kısa süren bir zevk ve eğlence onlara kâfi gelmemişti. Onu tamamlamak, son haddine kadar götürmek lâzımdı. Amma, ne yapmak icabediyordu, işte bu noktayı kestiremiyorlardı.

— Arkası var —

DOKTOR

FAHRİ CELÂL

Sinir, kekemelik ve söyleme kusurları tedavisi

Cağaloğlu, No. 21
Telefon: 20785

KISMET

Kısmet ve saadet fenerle aranarak bulunmaz!
Onu bir "Millî piyango,, bileti ile hiç beklemediğiniz bir günde elde edebilirsiniz!

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ
ÇIKAR, SİYASÎ
MİZAH MECMUASI

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon: 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için:
Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere:
Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

5 Temmuz, 1945 Perşembe

Sayı: 67

20 Kuruş

Her ay:

HAYAT
ANSİKLOPEDİSİ

Almayı unutmayınız.

Kütüphanenizin en kıymetli ve her zaman istifade edeceğiniz bir eseri olacaktır.

KAT'İYEN İHTİYARLAMIYAN KADININ SIRRI

45 yaşında olduğu halde yüzünde hiç bir çizgi, hiçbir buruşuğu yoktur Açık. yumuşak, ve bir genç kızınki gibi kusursuz bir cilt, âdeta bir harika denebilir Fakat bunun fenni bir izahı vardır.

İşte, bu, Viyana Universitesi Profesörü Dr. Stejskal'ın şayanı hayret keşfi olan "Biocel,, in neticesidir. "Biocel,, her yumuşak ve kusursuz cild için elzem olan gençleştirici kıymetli ve tabii unsurdur. Şimdi, penbe renkteki Tokalon kreminde "Biocel,, bulunduğundan, siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir Her sabah kalktığınızda çizgi ve buruşuklukların kaybolduğunu ve biraz daha gençleştiğinizi görürsünüz.

Gündüzleri için de beyaz renkteki (yağsız) Tokalon kremini kullanınız Bu sayede cildinizi tazeler siyah noktalardan kurtarır ve açık mesamatını sıklaştırır On yaş daha genç görününüz ve öyle de kalınız. Yüzünüzün zayıflamış adalelerine nihayet veriniz Bu çirkin tenden kurtulunuz. Mektepli kız olduğunuz zamanki taze, sıkı yanaklarınızı ve tatlı güzelliğinizi iktisap ediniz. Cildin gıdası olan bu iki muhtelif Tokalon kreminin harikulâde neticelerinden fevkalâde mahzuz kalacaksınız. Aksi takdirde paranızı memnuniyetle iade edeceğiz

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat
Bahçekapı: SALİH NECATİ

7000
SENE
EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri oldugunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

OOO

BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ
Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

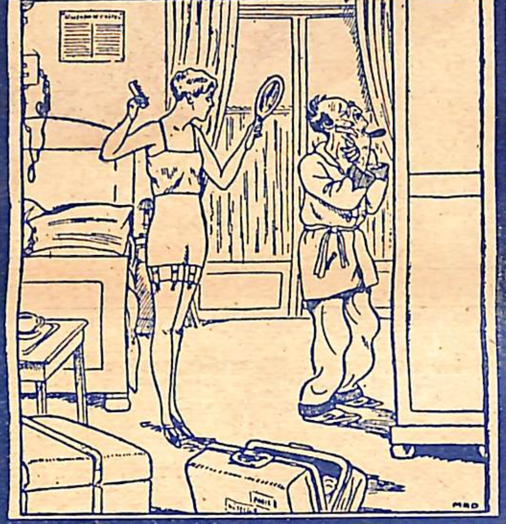
Dünya Karikatürleri

Kadın — Beyhude yorulmayınız.. Benim âşıkım var..
Erkek — Ya... Ben sizin sade kocanız var sanıyordum!

— Senin odana giren kadınların içinde namuslular da var mıdır?
— Girenlerin içinde vardır amma çıkanların içinde yoktur!

Erkek — Traş olduğum zaman on yaş gençleşiyorum..
Kadın — Geceleri üst üste iki traş olamaz mısın?..

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

Çırak — Kirazları boşuna mıncıklama bayım... Asıl kurt içeride!..
— Cumhuriyet —

Sulh — Yaşasın!.. İşim üç nalla bir ata kaldı!..
— Cumhuriyet —

YAZ SAYIMIZ

Akbaba, dört renkli bir kapak içinde, bir çok resimler, hikâyeler, fıkralar, röportajlarla süslü, zengin, çok sahifeli, sizi günlerce neşe'endirecek nefîs bir

YAZ SAYISI HAZIRLIYOR.

Akbabanın fevkalâde yaz sayısı bir sanat şaheseri olacaktır.

SİYASİ ... AKBABA ... İstanbul, Ankara Cad. No.